

Hvis du vil lese dagens evangelietekst finner du link til den her:

<https://www.bibel.no/Nettbibelen/Kirkearets-tekster>

På avstand'

Dette bildet er fra Ullevål sykehus 1905, tatt mens polioepidemien herjet som verst. Det ble satt opp trapper på utsiden av vinduene, slik at folk kunne ha kontakt med smittede familiemedlemmer gjennom vinduet, på avstand. I dag kjenner vi også på en slik avstand, på hvert vårt vis. Vi er i kollektiv karantene. Nå har vi kanskje andre eller flere løsninger enn den gangen for å komme nær. Vi kan ringe til familie og venner, møtes i videokonferanser på jobb, dele bilder og filmsnutter fra dagene våre. Men jeg vet ikke helt jeg. I dag snakket jeg med svigermor som savnet barnebarnet sitt så mye at hun lurte på om hun kunne kjøre en tur bortom og bare sitte i bilen utenfor huset vårt. Slik kunne hun i hvert fall se sønnen vår, barnebarnet sitt – på avstand. Behovet for nærhet forblir det samme, tross fiffige, digitale løsninger: Fysisk kontakt, lukt, berøring, varmen fra et annet menneske.

Samtidig som vi kjenner på avstand og savnet etter nærhet, så har hele verden rykket et hakk nærmere. Koronaviruset som vi først leste om som en influensa på andre siden av jorda, på avstand, har rykket helt nær, puster oss i nakken og gir oss frysninger nedover ryggen. Vi forstår hvor innvevd alt liv er i hverandre her på jorda. 'På avstand er jorda blå og grønn', synger Bette Midler i en gammel låt, kanskje bedre kjent for oss nå i Ingebjørg Bratlands versjon. Hun synger om jordkloden i perspektivet sett fra verdensrommet. Der blir det klart, ikke bare hvor liten jorda er - på avstand, men at den er en helhet, sammenvevd i blått og grønt. Vi er én verden og én menneskehet, sier vi i takkebønnen etter måltidsfellesskapet – nattverden - i kirka vår.

På søndag er det Maria budskapsdag. I søndagens bibeltekst hører vi om Maria som lik de poliorammede på Ullevål, også får uventet besøk 'på trappa'. Det er Herrens engel Gabriel som banker på ruta og sier: 'Vær hilset, du som har fått nåde! Herren er med deg.' En slik hilsen kunne kanskje hver og en av oss trengt i disse tider. En stemme som brøt inn i vår kollektive eller enslige karantene og sa slik engelen sier videre: 'Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud'. En stemme som brøt inn i hjelpepleierens travle kveldsvakt på sykehjemmet der flere er koronasmittede og sa: 'Bra jobba, det kommer til å gå fint dette her. Du har ingen ting å frykte.' En stemme som brøt inn i bilstøyen, under brua der en hjemløs forsøkte å sove og sa: 'Jeg vet om et bedre hvilested. Det er plass til deg der. Jeg er ikke redd for koronasmitte.' En stemme som brøt inn i den dørgende stillheten i den lille leiligheten, der et enslig menneske sitter permittert fra jobben og helt alene med sin uro og får høre: 'Gud er med deg. Du er ikke alene'. Kanskje også en stemme som trygger den gravide som gruer seg til å føde alene på klinikken, fordi koronarestriksjoner forbyr henne å ha med kjæresten under fødselen, men stemmen sier igjen: 'Gud er med deg.' Engelen i søndagens bibelfortelling kom jo på besøk til Maria for å fortelle at hun skulle bli mor til Jesus, Guds sønn og at hun ikke hadde noe å frykte, men jeg tror Maria grudde seg litt til å føde Guds sønn også.

I disse tider skulle jeg kanskje ønske jeg kunne være en sånn betryggende og trøstende stemme selv. Eller kanskje ikke. Kanskje lærer vi nettopp nå noe om hvor uforutsigbart og skjørt livet egentlig alltid er, pandemi eller ikke. En uforutsigbarhet og skjørhet vi lever med hver dag, men ofte fortrenger bak alt vi holder på med hele tida. Alt vi holder på med - blant annet for å slippe å kjenne på egen sårbarhet, slippe å kjenne på angsten for sykdom og død, slippe å kjenne på savnet etter nærhet, slippe å erkjenne en avstand både til våre fjerneste på andre siden av kloden, men kanskje også til våre nærmeste - de noen av oss holder hus med akkurat nå?

Jeg tror Maria kjenner denne uforutsigbarheten og skjørheten på kroppen når hun svarer engelen - med en lovsang til Gud. Midt i Marias egen uforutsigbarhet bryter det frem en spontan sang, i tillit til at Gud faktisk er med henne. Maria vet at hun er elsket av Gud. Hun viser at fordi Gud sendte sin engel til henne som sier at hun er elsket, så er det sånn det er, enda så redd hun er. Maria minner oss forbilledlig på Guds kjærlighet og at vi er elsket. Vi vanlig dødelige kan lene oss på henne denne søndagen i bønn, kanskje med en sang og i håpet om nærhet, enn så lenge - på avstand.

La oss be dagens bønn for Maria budskapsdag:

Underets Gud,

du lot din Sønn bli menneske, unnfanget ved Den hellige ånd. Vi ber deg:

Gi oss den tro som Maria hadde, og gjør oss modige som henne,

så vi kan gjøre din vilje i kjærlighet, og lovsynge deg,

ved Jesus Kristus, vår Herre,

som med deg og Den hellige ånd lever og råder,

én sann Gud fra evighet til evighet.

Amen.

Her er teksten til Salme 128 som du kanskje kan synge hjemme. Den sier noe om en Gud som ikke er på avstand, men vil være nær:

Gud bur i et lys, dit ingen kan gå,

Gud kan ingen sjå og ikkje forstå.

Men Gud kjem oss nær,

Han vil være her.

Så blir han eit barn som Maria ber!

Ære vere deg, o Gud, som er stor,

Du som kjem oss nær som vår lille bror.

Ja, du kjem oss nær,

du vil være her,

Så blir du eit barn, som Maria ber!